

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Obo/5/2022
Identifikačné číslo spisu:	5017200017
Dátum vydania rozhodnutia:	31.05.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Lenka Praženková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:5017200017.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Praženkovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Mederovej a Mgr. Sone Pekarčíkovej v spore žalobkyne obchodnej spoločnosti Slovenská konsolidačná, a. s., Bratislava, Cintorínska 21, IČO: 35 776 005, proti žalovanému Ing. A. Š., nar. XX. XX. XXXX, X., I. XX, zastúpeného advokátskou kanceláriou Advokátska kancelária JUDr. Anna Kecerová Veselá, s.r.o., Rajec, Námestie SNP 2/2, IČO: 54 276 411, o zaplatenie 311 283,71 eura, vedenom na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 15Cb/1/2017, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 16. februára 2022 č. k. 15Cb/1/2017-391, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 15Cb/1/2017-391 zo 16. februára 2022 v odvolaní napadnutom výroku I. o zamietnutí žaloby v časti o zaplatenie 227 508,52 eura a vo výroku II. o nároku na náhradu trov konania p r i z n á v a n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

II. Žalovanému proti žalobcovi p r i z n á v a n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Žiline (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „krajský súd“) rozsudkom (v poradí prvým rozhodnutím) zo 6. júna 2018 č. k. 15Cb/1/2017-262 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 311 283,71 eura do 30 dní od právoplatnosti rozsudku a priznal žalobcovi voči žalovanému náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. V odôvodnení rozhodnutia krajský súd uviedol, že žalobca (pôvodne Všeobecná úverová banka, a. s. alebo aj „VÚB, a. s.“) sa domáhal proti spoločnosti T I M E, spol. s r. o., pôvodne žalovanému 1/ (ďalej v texte ako „žalovaný 1/“) a Ing. A. Š., ako žalovanému 2/ (ďalej ako „žalovaný 2/“ alebo „žalovaný“), zaplatenia sumy 9 377 732,93 Sk (311 283,71 eura) s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného. Žalobca uzatvoril dňa 02. júna 1992 so žalovaným 1/ Úverovú zmluvu č. 9242/92 (ďalej len „úverová zmluva“), na základe ktorej poskytol žalovanému 1/

úver vo výške 14 000 000,- Sk, pričom ručenie za úver prevzal Ručiteľskou listinou č. 9242/92/1 zo dňa 02. júna 1992 (ďalej len „ručiteľská listina“) žalovaný 2/. Žalovaný 1/ bol v omeškaní so splácaním svojho záväzku a jeho celkový splatný záväzok ku dňu 31. januára 1999 mal činiť 9 377 732,93 Sk (311 283,71 eura). Z vyčíslenia priloženého k žalobe vyplynulo, že zameškané splátky majú byť vo výške 904 100,- Sk, nezaplatené úroky vo výške 8 472 371,03 Sk a poplatky za vedenie účtu vo výške 1 261,90 Sk. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením, č. k. 47-24K/58/98-77 zo 14. apríla 1999 vyhlásil konkurz na žalovaného 2/. Predmetné konanie na krajskom súde bolo preto vo vzťahu k žalovanému 2/ podľa § 14 ods. 1 písm. d/ zák. č. 328/1991 Zb. o konkurze vyrovnaní prerušené. Pohľadávka žalobcu z predmetnej úverovej zmluvy, ako aj ručiteľskej listiny, bola podľa názoru súdu prvej inštancie riadne prihlásená a uznaná v konkurznom konaní vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici na majetok ručiteľa, teda žalovaného 2/, ktoré bolo ukončené po splnení rozvrhového uznesenia, bez čoho i len čiastočného uspokojenia žalovanej pohľadávky. Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 47Cb/45/1999-Ko-338 z 19. marca 2007 súd určil, že pohľadávka Slovenskej konsolidačnej, a. s. vo výške 22 110 258,05 Sk je oprávnená a zistená, s právom na oddelené uspokojenie a v prípade úplného neuspokojenia ako pohľadávky s právom na oddelené uspokojenie, bude uspokojená ako pohľadávka štvrtej triedy, pričom podľa súdu prvej inštancie je súčasťou tejto sumy aj nárok žalovaný v tomto konaní. Z uvedeného vyplýva, že úver bol na základe úverovej zmluvy poskytnutý žalovanému 1/ a z obsahu ručiteľskej listiny vyplýva, že žalovaný 2/ sa zaručil za tento úver, vrátane úrokových nákladov a poplatkov. Súd prvej inštancie vyhodnotil námietku žalovaného 2/, týkajúcu sa nedostatku výzvy na plnenie záväzku s poukazom na § 306 ods. 1 Obchodného zákonníka, za nedôvodnú. Vo vzťahu k námietke, že žalovaný, ako ručiteľ, nemá možnosť získať listinné dôkazy a tieto použiť ako prostriedok procesnej obrany, súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný bol konateľom a spoločníkom spoločnosti T I M E, spol. s r. o., a ako konateľ bol zodpovedný za vedenie účtovníctva a mal o tomto záväzku vedomosť od začiatku a o jeho splácaní tak, ako boli jednotlivé sumy uhradené na istinu, pričom táto skutočnosť má vyplývať aj zo súdneho spisu Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 47-24 K 58/98. Zároveň súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobca predložil relevantné doklady, ktorými preukázal oprávnenosť svojho nároku, ktoré boli preskúmané v rámci konania o určenie pravosti a poradia pohľadávky na Krajskom súde v Banskej Bystrici. Žalovaný, napriek tomu, že bol konateľom žalovaného 1/ a mal disponovať bankovými výpismi žalovaného 1/ a bolo v jeho záujme zabezpečiť si účtovníctvo žalovaného 1/, tento okrem tvrdení nepredložil žiadne relevantné doklady. K neurčitosti ručiteľského vyhlásenia krajský súd uviedol, že z úverovej zmluvy a ručiteľskej listiny je zrejmé, že ručiteľom je žalovaný a táto ručiteľská listina spĺňa všetky zákonné náležitosti, vrátane jej určitosti. S námietkou premĺčania uplatneného nároku vo výške 904 100,- Sk a úrokov a poplatkov súd prvej inštancie poukázal na špecifikáciu žalovanej sumy podľa č. 1. 10 spisu, z ktorej má byť zrejmé, že uplatnené úroky počnúc od doby 01. apríla 1995 (vzhľadom k podaniu žaloby 04. 02. 1999) nemôžu byť premĺčané a rovnako tak ani poplatky počnúc od 01. apríla 1995 vo výške 1 261,90 Sk nie sú premĺčané. Námietku, že z dôvodu závislosti ručiteľského záväzku od hlavného záväzku, nie je nárok dôvodný, nakoľko ak zanikne pohľadávka, ktorej splnenie ručiteľ zabezpečí, zanikne tiež ručiteľský záväzok, vyhodnotil krajský súd ako nedôvodnú s poukazom na § 311 ods. 2 Obchodného zákonníka. Na základe všetkého uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne, keď žalobca na rozdiel od žalovaného predložil listinné dôkazy a súd žalobcom tvrdený skutkový stav považoval za nesporný. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) v spojení s § 262 ods. 2 CSP.

3. Proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 16. februára 2022 č. k. 15Cb/1/2017-391, podal odvolanie žalovaný. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, uznesením č. k. 4Obo/15/2018-322 z 30. októbra 2019, rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 15Cb/1/2017-262 zo dňa 06. júna 2018 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne v tomto rozhodnutí najvyšší súd aj vyslovil svoj právny názor, ktorým bol prvoinštančný súd viazaný (§ 391 ods. 2 CSP). Najvyšší súd Slovenskej republiky v zrušujúcom uznesení vytkol krajskému súdu nedodržanie ust. § 220 ods. 2 CSP. Podľa najvyššieho súdu sa súd prvej inštancie nevysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, opomenul uviesť, na základe čoho považuje žalobcom predložené listiny za relevantné dôkazy, ktorými žalobca odôvodnenosť svojho nároku preukázal, a to najmä vo vzťahu k jeho výške, čo od počiatku žalovaný rozporoval, keď tvrdil, že žalobcom predložené tabuľky nie sú právne relevantným

dôkazom, preukazujúcim dôvodnosť ním uplatneného nároku. Námietku žalovaného, že krajský súd svoje rozhodnutie zdôvodnil tým, že sa odvolal na konkurzné konanie žalovaného a tabuľkové prehľady, ktoré nemajú výpovednú hodnotu, keď ani z jedného nie je možné jednoznačne zistiť základné údaje potrebné pre posúdenie dôvodnosti a výšky žalobcom uplatneného nároku, vyhodnotil najvyšší súd ako dôvodnú. Odvolací súd vytkol súdu prvej inštancie, že nevykonával dokazovanie pripojeným konkurzným spisom sp. zn. 47-24K 58/1998 Krajského súdu v Banskej Bystrici v zmysle ust. § 188 ods. 1 v spojení s ust. § 204 CSP, pričom závery (či už skutkové alebo právne), vyplývajúce z uvedeného konania, sú podstatné najmä pre posúdenie dôvodnosti námietok žalovaného, ohľadne poskytnutia úveru žalobcom (pôvodnému) žalovanému 1/, ktoré neboli dostatočným spôsobom relevantne vyhodnotené. Zároveň absentuje zdôvodnenie skutočnosti vysporiadania sa s podanou námietkou premĺčania vo vzťahu k úrokom vyúčtovaným za obdobie od 01. mája 1994 do 31. marca 1995, keď samotný žalobca na pojednávaní konanom dňa 03. mája 2017 potvrdil, že k úrokom za uvedené obdobie sa mu nepodarilo získať podrobnejšiu špecifikáciu, presne za ktoré obdobia a z akých súm sú tieto vyúčtované a v tejto časti uplatneného nároku nechal posúdenie premĺčania na konajúci súd. Podľa najvyššieho súdu z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, z akého dôvodu bolo vyhovie žalobe v časti nároku vo výške 1 261,90 Sk ako sumy predstavujúcej nezaplatený poplatok za vedenie účtu, keď žalovaný 2/ jeho dôvodnosť od počiatku rozporoval, nakoľko povinnosť (pôvodnému) žalovanému 1/ platiť takýto poplatok zo zmluvy o úvere a napokon ani žalovanému z ručiteľskej istiny nevyplývala. Odvolací súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že rozsah dôkazného bremena žalovaného sa odvíja od miery aktivity žalobcu. Najvyšší súd SR uzavrel, že zo súdom prvej inštancie vykonaného dokazovania vyplýva, že doposiaľ žalobca svoj nárok nepreukázal relevantnými dôkazmi, a preto v danom štádiu nebolo namieste zaťažovať dôkazným bremenom žalovaného na podporu tvrdení žalobcu. Vytkol krajskému súdu, že sa nevysporiadaval s námietkou žalovaného, spočívajúcou v tom, že požadovať od ručiteľa zaplatenie úrokov z omeškania je v rozpore s dobrými mravmi. K námietke žalovaného, že sa súd prvej inštancie nevysporiadaval so skutočnosťou, že Príloha č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 20.08.2000 bola vypracovaná až dňa 25.06.2006, odvolací súd odkázal na odsek 13. odôvodnenia uznesenia s tým, že v danom prípade sa nejedná o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci. K namietanej neurčitosti ručiteľského vyhlásenia odvolací súd poukázal na odsek 23. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý dospel k záveru o určitosti predmetného vyhlásenia, s čím sa odvolací súd stotožnil a námietku týkajúcu sa neurčitosti ručiteľského vyhlásenia vyhodnotil ako nie relevantnú.

4. Krajský súd v poradí druhým rozsudkom zo 16. februára 2022 č. k. 15Cb/1/2017-391 v prvom výroku rozhodol tak, že žalobu zamietol. Druhým výkonom žalovanému priznal nárok na plnú náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

5. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že po vrátení veci odvolacím súdom, súd prvej inštancie na nariadenom pojednávaní konanom dňa 16. februára 2022 postupoval za viazanosti vyslovených právnych záverov Najvyšším súdom Slovenskej republiky uvedených v uznesení sp. zn. 4Obo/15/2018-322 zo dňa 30. októbra 2019, vykonával dokazovanie vypočutím žalobcu a zástupcu žalovaného, obsahom listín založených v súdnom spise sp. zn. 15Cb/1/2017, vrátane obsahu pripojených spisových materiálov Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 47Cb/45/1999-Ko a sp. zn. 47-24K 58/1998, ktoré žalobca požadoval vykonať, pričom na základe vykonaného dokazovania ustálil skutkový stav tak, že predmetom konania bol nárok uplatnený žalobcom na základe ručiteľského vyhlásenia žalovaného, podľa Ručiteľskej listiny č. 9242/92/1 zo dňa 2. júna 1992 (č. l. 8-9 spisu), ktorým žalovaný prevzal ručenie za včasné a úplné zaplatenie úveru, úrokov a poplatkov do výšky vyúčtovaných bankou. Žalovaný vo vyjadrení zástupcu zo dňa 08. októbra 2017 (č. l. 214 a nasl. spisu), vo vyjadreniach na nariadených pojednávaniach v pôvodnom konaní, v podanom odvolaní zo dňa 12. júna 2018 ako i po zrušujúcom uznesení NS SR sp. zn. 4Obo/15/2018 zo dňa 30. októbra 2019 na nariadenom pojednávaní a v písomnom podaní zo dňa 15. februára 2022 vymedzil viaceré námietky voči uplatnenému nároku žalobcu.

5.1. V súvislosti s posúdením žalobcom uplatneného nároku a obrany žalovaného v ďalšom krajský súd považoval za potrebné poukázať na to, že po vykonanom ako aj doplnenom dokazovaní dôkaznými prostriedkami (vypočutím žalobcu a zástupcu žalovaného, obsahom listín založených v súdnom spise

sp. zn. 15Cb/1/2017, vrátane obsahu pripojených spisových materiálov Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 47Cb/45/1999-Ko a sp. zn. 47-24K 58/1998) na nariadenom pojednávaní dňa 16. februára 2022, podľa výsledkov dokazovania nebola zistená, konštatovaná v kvalitatívnej a ani v kvantitatívnej rovine až taká zmena skutkových a právnych okolností, pre ktorú by odpadla záväznosť vyslovených právnych názorov Najvyšším súdom Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 4Obo/15/2018 zo dňa 30. októbra 2019. Mal za to, že v komplexe vykonané dôkazy, dopĺňujúce vyjadrenia a stanoviská sporových strán neniesli so sebou podstatnosť zmeny skutkového a právneho stavu, ktorý bol zistený a posudzovaný Najvyšším súdom Slovenskej republiky ako súdom odvolacím, pre ktorú by krajský súd v rámci nového konania nemal vychádzať z už vyslovených záverov tak v skutkovej, ako aj v právnej rovine, a to aj napriek tomu, že síce došlo k doplneniu dokazovania, avšak toto dokazovanie v súhrne nespôsobilo kvalitatívne odlišnú situáciu (zmenu) skutkového a právneho stavu, než z ktorej vychádzal Najvyšší súd Slovenskej republiky pri vyslovení záväzného právneho názoru (viď článok 1 ods. 1 Ústavy SR, PL. ÚS 36/95), ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva.

6. Medzi stranami sporu po doplnení dokazovania relevantnými dôkazmi nebola spornou otázkou vecnej legitimácie žalobcu v tomto konaní a žalovaný výslovne nepoprel, že došlo k uzatvoreniu Úverovej zmluvy č. 9242/92 dňa 2. júna 1992 medzi právnym predchodcom žalobcu a pôvodne žalovaným 1/ TIME spol. s r.o. a ani, že došlo podpisu ručiteľského vyhlásenia žalovaným, podľa Ručiteľskej listiny č. 9242/92/1 zo dňa 2. júna 1992 (ust. § 151 ods. 1 CSP). Ďalej sporovými stranami neboli vyjadrené námietky k Prihláške pohľadávky zo dňa 28. apríla 1999 v konkurznom konaní, Výpisu z Prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávky zo dňa 25. septembra 2006, z ktorých skutočností ako nie sporných krajský súd podľa ust. § 186 ods. 2 CSP vychádzal, pretože nemal dôvod pochybovať o ich pravdivosti. Sporným medzi stranami zostala otázka platnosti ručiteľského vyhlásenia žalovaného, z dôvodu námietky jeho neurčitosti, poskytnutie úveru žalobcom a jeho čerpanie pôvodne žalovaným v 1/ rade, skutočný zostatok nesplateného úveru k 31. januáru 1999, za aké obdobie a z akých súm boli vyúčtované úroky, suma nezaplateného poplatku za vedenie účtu, ako aj žalovaným namietané premĺčanie uplatneného nároku.

7. K úkonu ručiteľského vyhlásenia žalovaného podľa Ručiteľskej listiny č. 9242/92/1 zo dňa 2. júna 1992 krajský súd primárne poukázal na ust. § 303 Obchodného zákonníka, podľa ktorého sa ručiteľom stáva ten, kto veriteľovi písomne vyhlási, že ho uspokojí, ak dlžník voči nemu nesplní určitý záväzok. Pokiaľ žalovaný namietal neurčitosť ručiteľského vyhlásenia, tak krajský súd v zhode s ods. 23. zrušujúceho uznesenia najvyššieho súdu konštatoval, že v čl. IV. bod 2. Úverovej zmluvy č. 9242/92 zo dňa 2. júna 1992 bolo dohodnuté, že ručiteľská listina je neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy, pričom v článku I. a III. úverovej zmluvy bola stanovená výška úrokov ako aj istina, z ktorej sa majú počítať, výška a splatnosť jednotlivých splátok, pričom splatnosť úrokov vyplýva priamo z ust. § 503 Obchodného zákonníka. V ručiteľskej listine ručiteľ vyhlásil, že „...ručí za úver vrátane úrokových nákladov a poplatkov vyúčtovaných bankou...“ a „...ručiteľ sa zaväzuje uhradiť dlžnú sumu poskytnutého a touto listinou zaručeného úveru zo svojho účtu...“. V dôsledku toho mal súd prvej inštancie za to, že žalovaný ručiteľský záväzok prevzal, išlo o platný záväzok a právne relevantným spôsobom nebol spochybnený obsah tohto záväzku.

8. Za nedôvodnú námietku žalovaného súd prvej inštancie vyhodnotil aj jeho námietku o zániku ručiteľského záväzku, nakoľko ručenie je vždy právnym pomerom medzi ručiteľom (osoba odlišná od dlžníka) a veriteľom, obsahom ktorého je záväzok, že ak dlžník voči veriteľovi nesplní svoj záväzok, uspokojí ho ručiteľ. Žalovaný sa teda ručiteľom za záväzky pôvodne žalovaného 1/ stal na základe toho, že dňa 2. júna 1992 žalobcovi (právnemu predchodcovi) ako veriteľovi písomne vyhlásil, že ho uspokojí, ak pôvodne žalovaný 1/ ako dlžník voči žalobcovi nesplní svoj záväzok vyplývajúci z úverovej zmluvy. Preto, ak aj došlo k zániku pôvodne žalovaného 1/ výmazom z obchodného registra, táto okolnosť v zmysle § 311 ods. 2 Obchodného zákonníka nemala žiadny vplyv na ručenie žalovaného a najmä jej právnym následkom nebol zánik ručenia.

9. Námietku žalovaného spočívajúcej v tom, že žalovaný nebol žalobcom vyzvaný na úhradu dlžnej

sumy, súd prvej inštancie vyhodnotil tiež za bezpredmetnú. Tvrdenia žalovaného boli vyvrátené listinnými dôkazmi, a to výzvou zo dňa 1. februára 1999 (č.l. 11, 12 spisu) adresované žalovanému a pôvodnému žalovanému 1/, ktoré preukázali opak, teda, že právny predchodca žalobcu žiadal, aby v lehote do 11. februára 1999 uhradili nesplatený úver vo výške 904.100,00 Sk, nezaplatené úroky vo výške 8.472.371,03 Sk a nezaplatené poplatky vo výške 1.261,90 Sk, celkom 9.377.732,93 Sk. V predmetnej veci nebolo preukázané, že dlžník záväzok z úverovej zmluvy na výzvu splnil. Zároveň bolo zdôraznené, že výzvou na plnenie v zmysle ustálenej judikatúry všeobecných súdov je aj doručená žaloba, ktorou sa veriteľ domáha splnenia záväzku súčasne od dlžníka, ako aj od ručiteľa.

10. Súd prvej inštancie konštatoval, že medzi stranami nebola vyvolaná spornosť v tom, že dňa 2. júna 1992 uzatvoril právny predchodca žalobcu s pôvodne žalovaným 1/ Úverovú zmluvu č. 9242/92, podľa ktorej sa pôvodný žalobca ako veriteľ zaviazal poskytnúť pôvodne žalovanému ako dlžníkovi úver v sume 14.000.000,- Kčs. V čl. II. bod 1. úverovej zmluvy bolo dohodnuté čerpanie úveru tak, že ..., pobočka jednorazovo prevedie fin. prostriedky z úver. účtu na bež. účet TIME spol. s r.o. v mes. júni 1992 na základe predloženej kúpnej zmluvy registrovanej na Štátnom notárstve“. Podľa čl. II. bod 2. veta prvá úverovej zmluvy „podnikateľ sa zaväzuje čerpať úver bezhotovostnou formou“. Krajský súd vo všeobecnosti uviedol, že zo zmluvy o úvere vzniká veriteľovi povinnosť rezervovať a na žiadosť dlžníka poskytnúť v jeho prospech peňažné prostriedky do dohodnutej výšky a dlžníkovi vzniká právo (nie povinnosť) úver čerpať a povinnosť poskytnuté prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Hypotéza právnej normy vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku uložila povinnosť žalobcovi preukázať nielen základ, ale aj výšku ním uplatnenej pohľadávky. K tomu, že sa žalobca (právny predchodca) správal ako veriteľ, teda, že peňažné prostriedky úveru poskytol dohodnutým spôsobom z úverového účtu na bežný účet dlžníka (pôvodne žalovaného 1/) a k tomu, že pôvodný žalovaný 1/ sa správal ako dlžník, ktorý tieto peňažné prostriedky úveru prijal, neboli žalobcom označené a ani predložené priame dôkazy, t.j. listiny preukazujúce nielen jednorazový prevod z úverového účtu, ale aj čerpanie tohto úveru z bežného účtu dlžníka. Boli tu však iné dôkazy, a to Prihláška pohľadávky zo dňa 28. apríla 1999 v sume 75.999.138,07 Sk, podľa obsahu ktorej v časti „Záväzok úpadcu vznikol na základe týchto dokumentov“ je pod bodom 5/ označená Úverová zmluva č. 9242/92 zo dňa 2. júna 1992 v zmysle Dodatkov č. 1, 2, 3, 4 a 5, ktorou bol firme TIME s.r.o., Rajecké Teplice, IČO: 30 225 213 poskytnutý dlhodobý úver, v bode 4/ označená Ručiteľská listina č. 9242/92/1 zo dňa 2. júna 1992 v znení Dodatku č. 1., ktorou úpadca ručí za úvery poskytnuté firme TIME spol. s r.o. IČO: 30 225 213 a v písm. d) prihlášky, „z Ručiteľskej listiny č. 9242/92/1 zo dňa 2. júna 1992, ktorou úpadca ručí za úver poskytnutý firme TIME spol. s r.o. sumu v objeme SK 22.110.258,05 aj vo väzbe na druhý výrok rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 47Cb/45/1999-Ko-338 zo dňa 19. marca 2007, ktorým bolo určené, že pohľadávka navrhovateľa 2/ (žalobca) vo výške 22.110.258,05 Sk je oprávnená a zistená s právom na oddelené uspokojenie a v prípade úplného neuspokojenia ako pohľadávky s právom na oddelené uspokojenie bude uspokojená ako pohľadávka štvrtej triedy. V rozvrhovom uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 47-24K 58/1998-Mš-598 zo dňa 15. marca 2016, v bode I.1b) Pohľadávky oddelených veriteľov je uvedené: Slovenská konsolidačná, a.s., Cintorínska 21, Bratislava, IČO: 35 776 005 (pôvodne prihlásená veriteľom Všeobecná úverová banka, a.s., Mlynské nivy 1, Bratislava) - pohľadávka 733.926,11 eura (22.110.258,05 Sk) neuspokojuje sa; tabuľkový prehľad na č.l. 10 spisu spolu s evidenciou na č.l. 203 spisu, z ktorých ako dôkazov nepriamych, bolo možné vyvodiť len to, že k poskytnutiu peňažných prostriedkov z úverovej zmluvy žalobcom došlo. Samotné zhodnotenie okolností poskytnutia úveru, na základe nepriamych dôkazov, však nebolo v danej veci rozhodujúce k záveru o opodstatnenosti nárokov žalobcu, pretože vyššie uvedené dôkazné prostriedky boli bez relevantnej výpovednej hodnoty ohľadne výšky jeho poskytnutia, priebehu čerpania a splácania, čo žalovaný v priebehu konania namietal.

11. Výsledky vykonaného dokazovania relevantným spôsobom nepreukázali a uvedené nebolo posudzované ani v rámci konkurzného konania, či ku dňu 31. januára 1999 bol záväzok dlžníka splatný vo výške pôvodne 9.377.732,93 Sk. Z druhého výroku rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 47Cb/45/1999-Ko-338 zo dňa 19. marca 2007 a odôvodnenia viažuceho sa k tomuto výroku vyplývalo to, že v danom konaní sa krajský súd zaoberal vyhodnotením skutočností, či Záložné zmluvy č. 7228/P-02719061/1 zo dňa 05. decembra 1991, č. 9189/92/1 zo dňa 23. apríla 1992 a Záložnej zmluvy č.

9242/92/2 zo dňa 02. júna 1992, zabezpečili návratnosť poskytnutých úverových prostriedkov a vo vzťahu k úrokom a poplatkom s tým spojeným a či došlo k zriadeniu záložného práva v súlade so zákonom. Vo vzťahu k Záložnej zmluve č. 9242/92/2 zo dňa 02. júna 1992 nebola vyhodnocovaná ručiteľská listina a ani Úverová zmluva č. 9242/92 zo dňa 2. júna 1992, a preto nebolo možné vysloviť, že toto rozhodnutie, vo väzbe na znenie prihlášky pohľadávky, ktorá prihláška bola podaná v sume 75.999.138,07 Sk, preukazuje oprávnenosť žalobou uplatneného nároku. Ani z celého obsahu pripojeného spisového materiálu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 47-24K 58/1998 a ani z rozvrhového uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 47-24K 58/1998-MŠ-598 zo dňa 15. marca 2016 nevyplývalo posudzovanie základu uplatneného nároku, a to ručiteľskej listiny a úverovej zmluvy, vo výroku rozvrhového uznesenia v bode I.1b) bolo vyjadrené, že pohľadávka oddeleného veriteľa (žalobcu) v sume 733.926,11 eura (22.110.258,05 Sk) sa neuspokojuje.

12. Súdom prvej inštancie bolo konštatované, že ak žalobca na preukázanie výšky uplatneného nároku predložil tabuľkový prehľad na č.l. 10 spisu, tak uvedený dôkaz označený TIME s.r.o., ÚZ č. 9242/92, neobsahuje údaj o tom, kto ho vypracoval. Jednotlivé kolónky tohto prehľadu obsahujú vyplnené údaje v časti „Obdobie, Istina, % riadny, vyp. úrok riadny, nezap. úr. riadny, zameškané splátky“. V jeho spodnej časti k jednotlivým kolónkam je vyplnené „Spolu“, t.j. výp. úrok riadny 12.854.175,88, nezap. úrok riadny 8.472.371,03, zmeškané splátky 904.100. V tomto prehľade sa však vyplnený údaj 904.100 - v kolónke zameškané splátky už prvýkrát objavuje v riadku „Obdobie“ 01.09.96 - 18.03.97 pri „Istine“ 12.526.000 a rovnako je tento údaj uvedený aj v poslednom riadku s uvedením obdobia 25.03.97 - 31.01.99 pri „Istine“ 12.476.000. V časti nezap. úr. riadny sú prvé štyri riadky nevyplnené, a v piatom sa pri období 01.05.94 - 31.03.95 nachádza vyplnený údaj 2 522 549,31. V závere tejto listiny je uvedené: „Nezaplatené poplatky za vedenie účtu: Sk 1.261,90“. Ďalší žalobcom predložený dôkaz na č.l. 203 spisu v záhlaví odkazuje na dodatok č. 1 až 5 a obsahuje údaje v jednotlivých stĺpcoch pod označením „splátka č., splatná, suma, splatná suma, dátum, zostatok istiny“. K týmto dôkazom, ich údajom žalobca poskytol tvrdenie, že dodatkom č. 1, 2 a 4 bola zmenená splatnosť záväzku z predmetnej úverovej zmluvy a dodatkom č. 4 bola odložená splatnosť až do 20.12.2001. Žalobcom však dodatky č. 1 až 5 predložené neboli a tieto osobitne ani nežiadal vykonať. Zhodnotením údajov tabuľkového prehľadu a aj evidenčnej pomôcky na č.l. 203 spisu dospel krajský súd k záveru, že údaje v nich sa nachádzajúce nepreukázali výšku čerpaného úveru, nepreukázali špecifikáciu úveru a ani samotné splácanie úveru žalovaným 1/. Ak žalobca teda k svojim tvrdeniam, najmä k výške splatnej pohľadávky v sume 311.283,71 eura k 31. januáru 1999 predložil len tieto dôkazy, tak uvedené nebolo postačujúce. Pri tomto zhodnotení krajský súd vychádzal aj zo záverov vyjadrených v odseku 20. uznesenia Najvyššieho súdu SR, že je v prvom rade na žalobcovi, aby svoj nárok hodnoverným spôsobom preukázal tak, aby o jeho dôvodnosti a samotnej výške pochybnosti neboli.

13. Jednotlivo k nároku žalobcu na zaplatenie istiny 30.010,62 eura (pôvodne 904.100,- Sk), súd prvej inštancie zhodnotil, že z tabuľkového prehľadu a ani jeho porovnaním s údajmi evidenčnej pomôcky nebolo možné zistiť, čo v sebe suma 904.100,- Sk zahŕňa, ak v čl. III. bod 1. úverovej zmluvy bolo dohodnuté, že „...Úver bude splácaný pravidelnými štvrtročnými splátkami po 368.500,- Kčs, a to vždy do 20-teho posl. mes. v štvrtroku“. Z uvedeného nebolo možné vyvodiť nielen to, či ide o len zameškané splátky, ale ani ich výšku a za aké obdobie, a to v súvislosti aj s tvrdením samotného žalobcu o zmenách splatnosti záväzku úveru podľa dodatkov 1 až 5, osobitne dodatkom č. 4 odložená splatnosť do 20. decembra 2001.

14. Rovnako mal za to, že ani uplatnený nárok na zaplatenie nesplatených úrokov vo výške 281.231,20 eura, pôvodne 8.472.371,03 Sk, nebolo možné zistiť z údajov predloženej tabuľky týkajúcej sa obdobia a ani z akých súm sú tieto úroky vypočítané. Predsa, ak splatnosť úrokov vyplýva priamo z ust. 503 Obchodného zákonníka a podľa zmluvy o úvere bolo dohodnuté platenie úveru štvrtročnými splátkami vždy do 20.-teho dňa posledného mesiaca v štvrtroku, potom vyplnené údaje v kolónke „Obdobie“, napr. 01.07.95 - 03.07.95, 01.03.96 - 05.03.96, 04.04.96 - 11.04.96 uvedenému dojednaniu nekorešpondujú. Zároveň nebolo zrejmé ani vyúčtovanie úroku v riadku 19 tabuľky, ak je uvedené obdobie: 22.03.96 - 03.04.94 pri istine 12.526.000, % riadny 10,0, vyp. úrok riadny 41.753,33, nezap. úr. riadny 41.753,33. Osobitne vo vzťahu k úrokom v 5 riadku tabuľky pri období 01.05.1994 do

31.03.1995 v sume pôvodne 2.522.549,31 Sk, v prepočte na platnú menu 83.733,30 eura, ktorému riadku predchádzajú nevyplnené 4 riadky k obdobiu 01.07.92- 30.04.95, žalobca na pojednávaní konanom dňa 03. mája 1917 a ani na pojednávaní dňa 16. februára 2020 bližšiu špecifikáciu nepredložil. Zvýraznil len to, že zmluvné úroky, ktoré boli vyúčtované od 01. apríla 1995 do 31. januára 1999, nie sú premlčané v zmysle ust. § 397 Obchodného zákonníka. Vo vzťahu k úrokom uvedeným len jednou sumou v piatom riadku tabuľky (č.l. 10 spisu) pri období od 01. mája 1994 - 31. marca 95, práve pre absenciu ich špecifikácie, t.j. presne za aké obdobia a z akých súm sú vyúčtované a v úverovej zmluve dohodnutej štvrtročnej splatnosti, a to vždy do 20.-teho posl. mes. štvrtroku (a § 503 Obchodného zákonníka), i pri dátume doručenia žaloby na krajský súd dňa 04. februára 1999 a za aplikácie § 397 Obchodného zákonníka krajským súdom námietka premlčania vznesená žalovaným vo vzťahu k časti nároku na zaplatenie úroku v sume 83.733,30 eura (pôvodne 2.522.549,31 Sk) bola zhodnotená ako dôvodná, i keby bola táto časť nároku preukázaná, k čomu však nedošlo. Námietka žalovaného týkajúca sa zaplatenia poplatkov za vedenie účtu vo výške 1.261,90 eura v prepočte v sume 41,28 eura, bola súdom prvej inštancie vyhodnotená ako dôvodná, nakoľko zo zmluvy o úvere žalovanému povinnosť platiť takýto poplatok nevyplývala.

15. Zamietnutie návrhu žalobcu na vykonanie dokazovania, a to znaleckým posudkom na preukázanie správnosti vyúčtovania žalovanej pohľadávky, vyžiadaním dokladov súdom od VÚB, a.s. o poskytnutí úveru, ktoré žalobca vzniesol až na pojednávaní dňa 16. februára 2022 súd prvej inštancie odôvodnil nevčasnou, nejednoznačnou jeho uplatnenia a dôvodnosťou. Mal za to, že žalobcovi (a aj pôvodnému žalobcovi) nič nebránilo uvedené dôkazy označiť už v samotnej žalobe v zmysle splnenia povinnosti vyplývajúcej z ust. § 79 ods. 1 veta druhá O.s.p. v spojení s ust. § 120 ods. 1 O.s.p. (doručená krajskému súdu dňa 04. februára 1999, č.l. 1-2 spisu) ako aj tieto navrhnúť v reakcii na pôvodným žalovaným v 1/ rade vznesené námietky v odpore proti platobnému rozkazu zo dňa 17.04.1999 (č.l. 19 spisu) a námietky žalovaného (pôvodne žalovaného v 2/ rade) vyjadrené v podaní zo dňa 19.04.1999 (č.l. 20 spisu). Už za účinnosti nového procesného kódexu CSP a z neho vyplývajúcich základných zásad žalovaný na pojednávaní zo dňa 3.5.2017 (č.l. 191-192 spisu) a v písomnom vyjadrení v podaní zo dňa 08. októbra 2017 (č.l. 214-216 spisu) vyvolal spornosť vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku, čo do jeho základu ako aj výšky. Napriek tomu, že už aktuálny žalobca na vyjadrenia žalovaného zareagoval písomným podaním zo dňa 15. novembra 2017 (č.l. 218-221 spisu), v tomto vyjadrení okrem odkazu na už doložené listiny, iné, ďalšie dôkazné prostriedky neoznačil a ani nenavrhol vykonať a nevyplýva to ani z obsahu Zápisnice o súdnom pojednávaní zo dňa 15. novembra 2017 (č.l. 226-227 spisu), ktoré pojednávanie bolo odročené na neurčito ..., za účelom poskytnutia ešte lehoty účastníkom konania na vyjadrenie do termínu pojednávania, ktorý bude pravdepodobne určený na koniec januára 2018“. Žalobca v období od 15. novembra 2017 do 04. apríla 2018, na ktorý termín bolo nariadené ďalšie pojednávanie, v ktorom období mu bolo krajským súdom doručené písomné vyjadrenie žalovaného zo dňa 10. januára 2018 (podanie krajského súdu zo dňa 15. januára 2018 a doručienka na č.l. 241 spisu), neuskutočnil žiaden návrh na doplnenie dokazovania a uvedené nevyplývalo ani z obsahu Zápisnice o súdnom pojednávaní zo dňa 04. apríla 2018 (č.l. 247-248 spisu). Rovnako postupoval žalobca i po doručení zrušujúceho uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo/15/2018 zo dňa 30. októbra 2019, ktorý mu bol doručený dňa 31. decembra 2019 (doručenka na č.l. 328 rub spisu) a v ňom vyjadrených záväzných právnych záverov, o.i. aj k dôkaznému bremenu a jeho rozloženiu. Ani po doručení predvolania na nariadený termín pojednávania na deň 16. februára 2022, obsahujúceho poučenie podľa ust. § 153 CSP a § 154 CSP, ku ktorému došlo podľa doručenky na č.l. 361 spisu dňa 25. januára 2022, prípadne v primeranej lehote pred vykonaním tohto pojednávania, žalobca neuskutočnil návrh na doplnenie dokazovania, ktorá povinnosť mu vyplýva i z Čl. 8 CSP. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobca mal dostatočne vytvorený priestor pre produkovanie návrhov k plneniu si svojej dôkaznej povinnosti. Zároveň dodal, že pokiaľ žalobca navrhol nariadenie znaleckého dokazovania za účelom preukázania správnosti vyúčtovania žalovanej pohľadávky s poukazom na predložené úverové dokumenty, t.j. dodatky a listiny, že účelom znaleckého dokazovania je vyjadriť odborný názor a nie nahradiť dôkaznú povinnosť žalobcu. Ešte na záver súd prvej inštancie dôvodil tým, že žalobcom ani nebolo tvrdené, že vyžiadanie dokladov od pôvodného žalobcu nemôže bez vlastnej viny predložiť.

16. Súd prvej inštancie na základe vykonaným dokazovaním zisteného skutkového stavu a vyššie citovaných zákonných ustanovení dospel k záveru, že žalobca nepreukázal dôvodnosť žalobou

uplatneného nároku, a to na nezaplatenej časti istiny úveru vo výške 30.010,62 eura, nesplatených úrokov vo výške 281.231,20 eura a ani poplatkov vo výške 41,28 eura. Žalobca k svojim skutkovým tvrdeniam nepredložil také dôkazy, z ktorých by bolo možné hodnoverne posúdiť dôvodnosť ním vymedzeného nároku, ale najmä jeho samotnú výšku. Zdôraznil, že žalobca v danej veci relevantným spôsobom nevysvetlil a nedokázal doloženými dôkazmi stav splatnej pohľadávky k 31. januáru 1999, špecifikáciu požadovaného úroku a dôvodnosť nároku na zaplatenie poplatku za vedenie účtu. Listiny, ktoré predkladal, neboli žiadnym spôsobom overené, neobsahovali údaje, z ktorých by bolo možné vyvodit', jednoznačne kedy bol úver poskytnutý, za aké obdobie a z čoho je vypočítaná žalovaná istina a žalované úroky ako i preukázanú dohodu o účtovaní poplatku za vedenie účtu. Zvýraznil i to, že pri súkromných listinách, akými nesporne sú aj tabuľkový prehľad na č.l. 10 spisu a evidenčná pomôcka na č.l. 203 spisu, predložené žalobcom, musí súd skúmať, či pochádza od vystaviteľa a rovnako musí skúmať aj správnosť obsahu. Zásadný rozdiel medzi verejnou a súkromnou listinou spočíva v jej dôkaznej sile. Prává verejná listina môže byť zbavená svojej dôkaznej sily len tým, že strana sporu tvrdí skutočnosť a navrhne dôkazy, ktorými bude preukázaná nepravdivosť obsahu listiny, pri súkromnej listine stačí formálne popretie jej správnosti druhou stranou, aby nastúpila dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno tej strany, ktorá tvrdila skutočnosť, ktoré mali byť preukázané súkromnou listinou. Keďže žalovaný poprel pravosť a aj správnosť súkromných listín - tabuľkový prehľad na č.l. 10 spisu a evidenčná pomôcka na č.l. 203 spisu, platí, že stranu sporu, ktorá tieto listiny predložila ako dôkaz, stíha dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno v tom, že nesie aj procesné nepriaznivé následky toho, že sa jej v konaní pravosť či správnosť týchto súkromných listín ako dôkazu na svoje tvrdenia nepodari preukázať.

17. O nároku na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania krajský súd rozhodol na základe princípu úspechu strán v spore (ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 261 CSP) tak, že žalovanému ako úspešnej procesnej strane priznal nárok na plnú náhradu trov konania, a to voči žalobcovi, o výške ktorých podľa § 262 ods. 2 CSP bude rozhodnuté súdom prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku.

18. Proti rozsudku krajského súdu podal odvolanie žalobca (ďalej len „odvolateľ“), a to proti výroku I., ktorým súd žalobu zamietol, avšak len proti zamietnutiu žaloby v časti o zaplatenie 227 508,52 eura a v súvisiacom výroku II. o nároku na náhradu trov konania. Odvolacie dôvody vymedzil na základe § 365 ods. 1 písm. e) f) a h) CSP, teda súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca žiada napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a žalobcovi prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Alternatívne, aby rozsudok súdu prvej inštancie uznesením v súlade s § 389 CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

19. Z obsahu odvolania vyplýva, že odvolateľ odvolaním nenapáda zamietavú časť rozsudku súdu prvej inštancie v rozsahu zamietnutých poplatkov uplatnených vo výške 41,89 eura a vyúčtovaných úrokov do 31. marca 1995 vo výške 83 733,30 eura, a to z dôvodov uvedených na pojednávaní dňa 3. mája, resp. v nasledovných podaniach z 8. októbra 2017 a 15. novembra 2017 s poukazom na žalovaným vznesenú námietku premlčania a dôkaznú núdzu k tejto časti uplatneného nároku.

19. 1. Podľa žalobcu doplnením dokazovania došlo k podstatnej zmene skutkovej a právnej situácie a záver formulovaný v bode 20. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „odvolacieho súdu“) zo dňa 30. októbra 2019 sp. zn. 4Obo/15/2018 (č.l. 322) už nie je po riadnom vykonaní, resp. doplnení dokazovania z konkurzného spisu na nový zistený skutkový stav aplikovateľný, nakoľko ho odvolací súd sformuloval práve v nadväznosti na pochybenie pri predchádzajúcom vykonávaní dokazovania, resp. riadne nevykonanie dokazovania v zmysle § 188 CSP. Vzhľadom na to, nebolo možné z jeho strany súhlasiť ani so závermi súdu prvej inštancie vyslovenými v bode 66. jeho odôvodnenia, v zmysle ktorých podľa názoru súdu prvej inštancie nedošlo k takej zmene skutkových a právnych okolností, pre ktorú by odpadla záväznosť vyslovených právnych záverov odvolacím súdom v jeho rozhodnutí. Pokiaľ teda súd prvej inštancie opätovne založil svoje rozhodnutie s odkazom na bod

20. zrušujúceho uznesenia NS SR, pochybil a vyvodil nesprávny skutkový záver o nedôvodnosti žaloby pre neunesenie dôkazného bremena. Podľa odvolateľa je napadnuté rozhodnutie zároveň v rozpore so zásadou predvídateľnosti a právnej istoty, keďže súd pri vyvodzovaní svojich záverov nezohľadnil zistený skutkový záver, že žalovaná pohľadávka bola v konkurznom konaní zistená ako oprávnená, pričom nebola ani len čiastočne uhradená. Podľa žalobcu za takejto zmenenej skutkovej situácie bolo, resp. je na žalovanom, aby preukázal, že žalovaná pohľadávka po ukončení konkurzného konania zanikla. Žalobca okrem iného argumentoval § 45 ods. ZKV, podľa ktorého je napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie aj v rozpore s už existujúcim exekučným titulom.

19.2. Odvolateľ ďalej argumentoval tým, že z doplneného dokazovania vyplýva, že pohľadávka z titulu ručiteľského záväzku žalovaného bola v konkurznom konaní zistená vo výške istiny 13 380.100,- Sk. Žalovaná istina predstavuje sumu 904.100,- Sk. Splatnosť jednotlivých splátok istiny podľa žalobcu vyplýva z uzavretej zmluvy a dodatkov, ktoré boli priložené ku konkurznej prihláške, pričom splatnosť bola dodatkom č. 4 odložená do 20. decembra 2001, čo medzi stranami nebolo sporné, keďže žalovaný skutkovo tvrdenie žalobcu o uzavretí dodatkov a odložení vyššej uvedenej splatnosti nepoprel. Rovnako z predloženej zmluvy o postúpení, resp. jej prílohy podľa neho vyplýva, že na žalobcu bola postúpená istina po lehote splatnosti vo výške 904.100,- Sk a istina do lehoty splatnosti vo výške 12.476.000,- Sk, čo spolu predstavuje istinu uznanú v konkurznom konaní. V dôsledku uvedeného má za to, že žalovaná istina vo výške 904.100,- Sk, ktorá predstavuje 30.010,62 eura, nemôže byť s poukazom na dátum podania žaloby (4. februára 1999 premlčaná). Zároveň zotrval na stanovisku, že námietka premlčania nebola dôvodne vznesená ani pri úrokoch vyúčtovaných od 1. apríla 1995 v celkovej vyúčtovanej sume 5.949.821,72 Sk (celkovo vyúčtované úroky sumou 8.472.371,03 Sk - úroky do 31. marca 1995 v sume 2.552.549,31 Sk), čo predstavuje 197 497,90 eura. Zároveň poukázal na to, že úroky boli vo výške 8.730.158,05 Sk uplatnené a zistené v konkurznom konaní a vo výške 10. 291.351,21 Sk postúpené zmluvou o postúpení na žalobcu, čo bolo podľa neho preukázané listinnými dôkazmi.

19.3. Z opatrnosti odvolateľ namietal aj nevykonanie navrhnutého dokazovania znaleckým posudkom.

19. 4. Z vyššie uvedených dôvodov odvolateľ navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu buď zmenil a žalovaného zaviazal na zaplatenie sumy 227 508,52 eura a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania, prípadne aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

20. Žalovaný k odvolaniu žalobcu zaslal vyjadrenie, v ktorom navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil ako vecne a právne správny a priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je podľa neho vecne aj právne správny, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov a doplneného dokazovania k správny skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci.

20.1. K námietke žalobcu týkajúcej sa nevykonania navrhnutých dôkazov mal za to, že odvolateľ doposiaľ nepredložil súdu žiadne relevantné účtovné ani iné dôkazy, ktoré by mali byť predmetom odborného posudzovania znalcom, z čoho je zrejmé, že účel znaleckého dokazovania by nebol naplnený. Ďalej sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že hoci bolo vykonané doplnené dokazovanie, avšak nepriame dôkazy vyplývajúce z konkurzných spisov zostali bez výpovednej hodnoty preukazujúcej nárok žalobcu vo vzťahu k výške poskytnutia úveru, priebehu čerpania a splácania úveru žalovaným, špecifikácie úveru, výšky splatnosti záväzku dlžníka ku dňu 31. januára 1999, preukázania, z čoho pozostávala žalovaná istina, z akých splátok, v akej výške, kedy boli splatné, a to aj v súvislosti s tvrdením žalobcu o zmene splatnosti záväzkov z úveru podľa dodatkov k zmluve, ktoré neboli žalobcom žalovanému ani súdu predložené. Žalovaný výslovne poprel skutkové tvrdenia žalobcu o uzavretí dodatkov a odložení splatnosti záväzkov. Rovnako poprel tvrdenie žalobcu, že žalovaný skutkové tvrdenia o uhradení zaplatených splátok istiny nepoprel. Podľa žalovaného žalobca neoznačil žiadny konkrétny listinný dôkaz, ktorý bol oboznamovaný súdom prvej inštancie pri doplnení dokazovania oboznamovaním pripojených konkurzných spisov, obsah ktorého by dokazoval žalobcom tvrdené

skutočnosti vo vzťahu k dôvodnosti a výške uplatneného nároku. Vyjadril, že listinné dôkazy obsiahnuté v pripojených konkurzných spisoch neobsahovali žiadne konkrétne údaje o pohľadávke žalobcu, ktorá je predmetom žaloby, a to aj s ohľadom na skutočnosť, že predchádzajúci žalobca (veriteľ VÚB, a.s.) prihlásil do konkurzu proti žalovanému ako úpadcovi pohľadávku v sume 75 999 138,07 Sk (2 522 709,22 eura), pričom žalovaná istina je 904 100 SK (30 010,62 eura) a úroky vo výške 8 472 371,03 Sk (281 231,20 eura). Na záver svojho vyjadrenia žalovaný nárok žalobcu vyslovene poprel poukazujúc na svoje predošlé vyjadrenia, z ktorých vyplýva, že od začiatku namieta žalobcom uplatneného nároku.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“), prejednal vec podľa § 379, § 380 ods.1 a § 385 ods.1 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) bez nariadenia pojednávania, pretože nie je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a takýto postup nevyžaduje ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že podané odvolanie žalobcu nie je dôvodné, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, a preto ho odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Rozsudok odvolacieho súdu bol podľa § 378 ods.1 a § 219 ods.1 CSP verejne vyhlásený, čo bolo v zmysle § 219 ods.3 CSP oznámené na úradnej tabuli najvyššieho súdu dňa 23. mája 2023.

22. Podľa ust. § 387 ods.1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

23. Podľa ust. § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

24. Podľa ust. § 387 ods. 3 CSP odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

25. Z vyššie uvedených ustanovení CSP vyplýva, že vecná správnosť ako zákonný predpoklad na vydanie potvrdzujúceho verdiktu súdu sa vyžaduje iba v prípade výroku preskúmaného rozhodnutia. Vecná nesprávnosť odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, nebráni tomu, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Samozrejme musí platiť, že rozhodnutie vo výroku vecne správne bolo vydané na základe postupu súdu súladným s ustanoveniami procesného práva. K záveru o vecnej správnosti výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie môže odvolací súd dospieť aj z odlišných dôvodov ako súd prvej inštancie, pričom odvolací súd je oprávnený v zákonných medziach v odvolacom konaní zopakovať alebo doplniť dokazovanie a takto vykonané dokazovanie vyhodnotiť. Potvrdzujúce rozhodnutie môže byť založené aj na odlišnom právnom posúdení ako súd prvej inštancie, a to za splnenia podmienky ustanovenia § 382 CSP (výzva stranám sporu k možnému použitiu ustanovenia, ktoré nebolo pri doterajšom rozhodovaní v veci použité), čím sa zabráni prijatiu tzv. prekvapivého rozhodnutia. Ak sa odvolací súd stotožní v celom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a prípadne ich na zdôraznenie správnosti doplniť o ďalšie dôvody. Aj v takomto prípade skráteného odôvodnenia však odvolací súd musí dať stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným pred súdom prvej inštancie, ak k nim v napadnutom rozhodnutí nezaujal stanovisko súd prvej inštancie, a zároveň vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami (t.j. takými, ktoré v prípade ich preukázania môžu priniesť rozhodnutie priaznivejšie pre odvolateľa) uvedenými v odvolaní (pozri Veľký komentár k CSP nakladateľstva C.H.Beck autorov Števček, Ficová, Baricová Mesiarkinová, Bajánková, Tomašovič a kol., rok vydania 2016).

26. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie vecnej správnosti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 16. februára 2022, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, a to v časti o zaplatenie 227 508,52 eura pozostávajúcej z neuhradenej istiny 30 010,62 eura a neuhradených úrokov vo výške 197

497,90 eura a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania, keďže žalobca v odvolaní vyslovene uviedol, že podané odvolanie sa netýka zamietavej časti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v rozsahu zamietnutých poplatkov uplatnených vo výške 41,28 eura (pôvodne 1.261,90 Sk) a vyúčtovaných výrokov do 31. marca 1995 vo výške 2 522 549,31 Sk (83 733,30 eura). Dôvodil vznesenou námietkou premlčania žalovaným a dôkaznou núdzou ohľadne tejto časti uplatneného nároku. Žalobca napadol rozsudok súdu prvej inštancie odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. e), f) a písm. h) CSP.

27. Odvolacím dôvodom uplatneným podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP sa namieta, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

28. O skutkovú vadu, a teda odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP pôjde vtedy, ak súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

29. Pre odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, platí, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, teda, že vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením vec je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval síce správny právny predpis, avšak ho nesprávne vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval.

30. Súd prvej inštancie ustálil skutkový stav na základe vykonaného dokazovania tak, že žalobca nepreukázal dôvodnosť žalobou uplatneného nároku, a to na nezaplatenej časti istiny úveru vo výške 30 010,62 eura, nesplatených úrokov vo výške 281.231,20 eura a ani poplatkov vo výške 41,28 eura. Konštatoval, že žalobca k svojim skutkovým tvrdeniam nepredložil také dôkazy, z ktorých by bolo možné hodnoverne posúdiť dôvodnosť ním vymedzeného nároku, ale najmä jeho samotnú výšku. Zvýraznil, že žalobca v danej veci relevantným spôsobom nevysvetlil a nedokázal doloženými dôkazmi stav splatnej pohľadávky k 31.1.1999, špecifikáciu požadovaného úroku a dôvodnosť nároku na zaplatenie poplatku za vedenie účtu. Listiny, ktoré predkladal, neboli žiadnym spôsobom overené, neobsahovali údaje, z ktorých by bolo možné vyvodiť, jednoznačne kedy bol úver poskytnutý, za aké obdobie a z čoho je vypočítaná žalovaná istina a žalované úroky, ako i preukázaná dohoda o účtovaní poplatku za vedenie účtu. Uviedol, že pri súkromných listinách, akými nesporne sú aj tabuľkový prehľad na č.l. 10 spisu a evidenčná pomôcka na č.l. 203 spisu, predložené žalobcom, musí súd skúmať či pochádza od vystaviteľa a rovnako musí skúmať aj správnosť obsahu. Zásadný rozdiel medzi verejnou a súkromnou listinou spočíva v jej dôkaznej sile. Pravá verejná listina môže byť zbavená svojej dôkaznej sily len tým, že strana sporu tvrdí skutočnosti a navrhne dôkazy, ktorými bude preukázaná nepravdivosť obsahu listiny, pri súkromnej listine stačí formálne popretie jej správnosti druhou stranou, aby nastúpila dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno tej strany, ktorá tvrdila skutočnosti, ktoré mali byť preukázané súkromnou listinou. Keďže žalovaný poprel pravosť a aj správnosť súkromných listín - tabuľkový prehľad na č.l. 10 spisu a evidenčná pomôcka na č.l. 203 spisu, platí, že stranu sporu, ktorá tieto listiny predložila ako dôkaz, stíha dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno v tom, že nesie aj procesné nepriaznivé následky toho, že sa jej v konaní pravosť či správnosť týchto súkromných listín ako dôkazu na svoje tvrdenia nepodarí preukázať.

31. Odvolací súd v súlade s princípom neúplnej apelácie odvolacieho konania podľa ust. § 383 CSP vychádzal pri svojom rozhodovaní zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, pretože na aplikáciu výnimiek uvedených v § 384 CSP nevzhliadol v tomto prípade dôvody. Skutkový stav bol súdom prvej inštancie pre rozhodnutie o veci dostatočne zistený, súd prvej inštancie dospel na základe zisteného skutkového stavu k správnym skutkovým zisteniam, tieto správne právne posúdil a vo veci vecne správne rozhodol. S odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje podľa § 387 ods. 2 CSP a odkazuje na ne. K odvolacím námietkam žalobcu odvolací

súd uvádza nasledovné:

32. K odvolacej námietke žalobcu o nesprávnom názore súdu prvej inštancie, ak založil svoje rozhodnutie s odkazom na bod 20. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu sp. zn. 4Obo/15/2018 zo dňa 30. októbra 2019 z dôvodu, že právny názor ohľadne neunesenia dôkazného bremena zo strany žalobcu už nie je aplikovateľný v konaní pred súdom prvej inštancie, keďže sa v dôsledku doplnenia dokazovania zmenil skutkový stav v zmysle čoho nie je možné opäť argumentovať neunesením dôkazného bremena, odvolací súd uvádza, že danú námietku považuje za nedôvodnú. V prvom rade poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie (bod 66.), v rámci ktorého vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil dôvod, prečo neodpadla záväznosť vyslovených právnych názorov Najvyšším súdom Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 30. októbra 2019 sp.zn. 4Obo/15/2018. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie, že ani po komplexom vykonaní dokazovania zahrňujúceho aj doplnenie dokazovania po zrušení predchádzajúceho prvoinštančného rozsudku, nenastala taká zmena skutkových zistení, ktorá by bránila prikloniť sa už k vyslovenému právnemu názoru odvolacieho súdu vyjadreného v jeho zrušujúcom rozhodnutí. Z obsahu spisu je zrejmé, že súd prvej inštancie sa riadil záväznými pokynmi odvolacieho súdu a konal v jeho intenciách, o čom svedčí doplnenie dokazovania (pripojeným konkurzným spisom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 47-24K 58/1998, z neho listinami požadovanými žalobcom, a to zoznamom prihlášok (č.l. 238 spisu), Zápisnicou o prieskumnom pojednávaní zo dňa 3.12.1999, osobitne stranou 3 (č.l. 242 a nasl. spisu), Zoznamom konkurzných veriteľov (č.l. 324 spisu), Rozvrhovým uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 47-24K 58/1998-Mš-598 zo dňa 15. marca 2016), ktorého výsledky však neboli spôsobilé privodiť zmenu skutkových okolností tak, ako to predpokladal žalobca, teda v jeho prospech. Doplnenie, či zopakovanie dokazovania nie je zárukou toho, že ich výsledkom budú automaticky zistené, a zároveň preukázané skutočnosti v prospech strany, ktorá doplnenie navrhla. Uvedené bol daný prípad, keď vykonaným doplneným dokazovaním nenastala radikálna zmena skutkových okolností, ktoré by svedčili v prospech žalobcu. V dôsledku uvedeného odvolací súd danú odvoláciu námietku považuje za irelevantnú.

33. Ohľadne odvolacej námietky týkajúcej sa nesprávneho vyhodnotenia dôležitostí alebo pravdivosti dôkazov odvolací súd konštatuje, že predmetom odvolacieho konania zostala len časť uplatneného nároku žalobcu, a to v rozsahu 227 508,52 eura, pozostávajúcej z neuhradenej istiny 30 010, 62 eura a neuhradených úrokov 197 497,90 eura, z dôvodu nenapadnutia odvolaním zamietavej časti rozsudku súdu prvej inštancie v rozsahu zamietnutých poplatkov uplatnených vo výške 41,89 eura a vyúčtovaných úrokov do 31. marca 1995 vo výške 83 733,30 eur.

33.1. Z obsahu podaného odvolania vyplýva, že odvolateľ argumentuje najmä poukazom na vykonané doplnené dokazovanie (pripojený spisový materiál Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 47-24K 58/1998, z ktorého podľa neho vyplýva, že pohľadávka z titulu ručiteľského záväzku žalovaného bola v konkurznom konaní zistená vo výške istiny 13 380.100,- Sk (444 138,29 eura). Žalovaná istina predstavuje sumu 904.100,- Sk. Splatnosť jednotlivých splátok istiny podľa žalobcu vyplýva z uzavretej zmluvy a dodatkov, ktoré boli priložené ku konkurznej prihláške, pričom splatnosť bola dodatkom č. 4 odložená do 20. decembra 2001, čo medzi stranami nebolo sporné, keďže žalovaný skutkové tvrdenie žalobcu o uzavretí dodatkov a odložení vyššej uvedenej splatnosti nepoprel. Rovnako z predloženej zmluvy o postúpení, resp. jej prílohy podľa neho vyplýva, že na žalobcu bola postúpená istina po lehote splatnosti vo výške 904.100,- Sk a istina do lehoty splatnosti vo výške 12.476.000,- Sk, čo spolu predstavuje istinu uznanú v konkurznom konaní. V dôsledku uvedeného má za to, že žalovaná istina vo výške 904.100,- Sk, ktorá predstavuje 30.010,62 eura, nemôže byť s poukazom na dátum podania žaloby (4. februára 1999) premlčaná. Zároveň zotrval na stanovisku, že námietka premlčania nebola dôvodne vznesená ani pri úrokoch vyúčtovaných od 1. apríla 1995 v celkovej vyúčtovanej sume 5.949.821,72 Sk (celkovo vyúčtované úroky sumou 8.472.371,03 Sk - úroky do 31. marca 1995 v sume 2.552.549,31 Sk), čo predstavuje 197 497,90 eura. Zároveň poukázal na to, že úroky boli vo výške 8.730.158,05 Sk uplatnené a zistené v konkurznom konaní a vo výške 10. 291.351,21 Sk postúpené zmluvou o postúpení na žalobcu, čo bolo podľa neho preukázané listinnými dôkazmi.

33.2. Uvedenú námietku považuje odvolací súd za nedôvodnú a primárne poukazuje na to, že žalobca v rámci podaného odvolania zopakoval len svoju už doterajšiu argumentáciu vyslovenú pred súdom prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 16. februára 2022, týkajúcu sa uplatneného nároku, čo sa týka istiny 30 010, 62 eura a neuhradených úrokov celkovo vo výške 281.231,20 eura (v rámci odvolacieho konania už len vo výške 197 497,90 eura). Rovnako ako pred súdom prvej inštancie argumentuje vyššie uvedeným pripojeným spisovým materiálom konkurzného spisu, a to odvolávajúc sa na zistenie pohľadávky vo výške istiny 13 380.100,- Sk, s tvrdením, že žalovaná istina predstavuje sumu 904.100,- Sk (30 010, 62 eura), a zároveň konštatujúc, že splatnosť jednotlivých splátok istiny podľa žalobcu vyplýva z uzavretej zmluvy a dodatkov, ktoré boli priložené ku konkurznej prihláške, pričom splatnosť bola dodatkom č. 4 odložená do 20. decembra 2001, čo medzi stranami nebolo sporné, keďže žalovaný skutkové tvrdenie žalobcu o uzavretí dodatkov a odložení vyššej uvedenej splatnosti nepoprel.

33.3. Odvolací súd s vyššie uvedeným nesúhlasí a v plnom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie uvedeného v bode 73. a 75. jeho rozhodnutia a odkazuje naň. Dopĺňa, že listinné dôkazy v pripojenom konkurznom spise neobsahujú konkrétne údaje o pohľadávke žalobcu, ktorá je predmetom žaloby, a to aj s ohľadom na skutočnosť, že pôvodný veriteľ VÚB, a.s. prihlásil do konkurzu proti úpadcovi (žalovanému) pohľadávku v sume 75 999 138,07 Sk (2.522 709,22 eura), pričom žalovaná istina je 904.100,- Sk (30 010, 62 eura) a úroky vo výške 8 472 371,03 Sk (281 231,20 eura). Odvolací súd pridržiavajúc sa zisteného skutkového stavu tak, ako ho zistil súd prvej inštancie má za to, že z celého pripojeného konkurzného spisového materiálu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 47-24K 58/1998 a ani rozvrhového uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 47-24K 58/1998-MŠ-598 zo dňa 15. marca 2016 nevyplýva posudzovanie základu uplatneného nároku, a to ručiteľskej listiny č. 9242/92/1 zo dňa 2. júna 1992 a úverovej zmluvy č. 9242/92 zo dňa 2. júna 1992, vo výroku rozvrhového uznesenia v bode I.1b) bolo vyjadrené, že pohľadávka oddeleného veriteľa (žalobcu) v sume 733.926,11 eura (22.110.258,05 Sk) sa neuspokojuje. V tejto spojitosti odvolací súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 47Cb/45/1999-Ko-338 zo dňa 19. marca 2007 (ktorého závery vyhodnotil už súd prvej inštancie), z ktorého odôvodnenia vyplynulo, že v danom konaní sa krajský súd zaoberal vyhodnotením skutočnosti, či Záložná zmluva č. 7228/P-02719061/1 zo dňa 05.12.1991, č. 9189/92/1 zo dňa 23.04.1992 a Záložná zmluva č. 9242/92/2 zo dňa 02.06.1992, zabezpečili návratnosť poskytnutých úverových prostriedkov a vo vzťahu k úrokom a poplatkom s tým spojeným, ako aj, či došlo k zriadeniu záložného práva v súlade so zákonom. Keďže vo vzťahu k Záložnej zmluve č. 9242/92/2 zo dňa 02. júna 1992 nebola vyhodnocovaná ručiteľská listina a ani Úverová zmluva č. 9242/92 zo dňa 2. júna 1992, súd prvej inštancie dospel k správne právnemu názoru, že nebolo možné vysloviť, že toto rozhodnutie, vo väzbe na znenie prihlášky pohľadávky, ktorá prihláška bola podaná v sume 75.999.138,07 Sk, preukazuje oprávnenosť žalobou uplatneného nároku. Odvolací súd dodáva, že žalobca nešpecifikoval súhrne prihlásenú pohľadávku do konkurzu vo výške 13 380.100,- Sk (444 138,29 eura) tak, aby z jeho tvrdenia preukázaného konkrétnym listinným dôkazom bolo zrejmé, aké všetky pohľadávky boli do konkurzu ním prihlásené a aby bolo nepochybné, že prihlásená bola aj žalovaná pohľadávka vo výške, ktorá je predmetom žaloby, čo do dôvodu a výšky. Tvrdenie žalobcu spočívajúce v nepremŕčaní žalovanej istiny vo výške 904.100,- Sk (30.010,62 eura), odvolací súd považuje za nepodstatné, keďže zo spisu vyplýva, že súd prvej inštancie ohľadne námietky premŕčania žalovanému vyhovel iba v časti nároku na zaplatenie úroku v sume 83 733,30 eura (pôvodne 2 522 549,31 Sk) s poukazom na to, že sám žalobca z dôvodu jej uznania a dôkaznej núdze v tejto zamietavej časti nenapadol výrok súdu prvej inštancie.

33.4. Odvolací súd musí ďalej konštatovať, že žalobca ohľadne uplatneného nároku pozostávajúceho zo žalovanej istiny vo výške 904.100,- Sk (30 010, 62 eura) nepredložil žiadny relevantný dôkaz, ktorý by ním tvrdené skutočnosti preukázal. V rámci súdneho konania predložil len tabuľkový prehľad (č.l. 10 spisu) a evidenčnú pomôcku (č.l. 203), z ktorých však nebolo možné dospieť k ustálenému záveru o dôvodnosti výšky uplatneného nároku a zistiť jeho podrobnú špecifikáciu, teda dôkazy preukazujúce poskytnutie úveru právnym predchodcom žalobcu a jeho čerpanie pôvodne žalovaným 1/ (TIME spol. s.r.o.), výšku a splatnosť záväzku dlžníka ku dňu 31. januára 1999, teda preukazujúce z čoho pozostáva žalovaná istina, z akých splátok, v akej výške, kedy boli splatné, keďže údaje v ňom sú neurčité a nezrozumiteľné poukazujúc na bod 76. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie. Žalobcom

uplatnený nárok ohľadne istiny nebolo možné bez pochybností zistiť ani porovnaním tabuľkového prehľadu s údajmi uvedenými v evidenčnej pomôcke, konkrétne čo v sebe suma 904.100,- Sk (30 010, 62 eura) zahŕňa (viď bod 77. odôvodnenia súdu prvej inštancie).

33.5. Vyššie uvedená argumentácia odvolacieho súdu sa týka aj namietaných úrokov vo výške 197 497,90 eura (pôvodne 281.231,20 eura). Vzhľadom na skutkové zistenia súdu prvej inštancie (viď bod 78. jeho odôvodnenia) je jednoznačné, že žalobcovi sa nepodarilo preukázať ani nárok na zaplatenie nesplatených úrokov. Žalobca rovnako ako pri uplatnenej istine ním uplatnený nárok dôvodil poukazom len na tabuľkový prehľad, evidenčnú pomôcku a doložený konkurzný spisový materiál Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 47-24K 58/1998. K uvedenému odvolací súd na potvrdenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uvádza, že žalobca nešpecifikoval, či úroky vyčíslené v prihláške do konkurzu sa vzťahujú len k žalovanej istine, ak áno, prečo je v prihláške uvedená iná suma 297 788,16 eura, ako v žalobe 281.231,20 eura, alebo sa jedná o úroky vzťahujúce sa aj k iným pohľadávkam žalobcu voči žalovanému, ktoré boli prihlásené do konkurzu, tak aby bolo z jeho tvrdenia preukázaného konkrétnym listinným dôkazom zrejmé, či úroky vyčíslené v prihláške do konkurzu sa vzťahujú len k žalovanej istine, ak áno, prečo je v prihláške uvedená iná suma 8 730 158,05 Sk (297 788,16 eura), ako v žalobe 8 472 371,03 Sk (281 231,20 eura), alebo sa jedná o úroky vzťahujúce sa aj k iným pohľadávkam žalobcu voči žalovanému, ktoré boli prihlásené do konkurzu. Ani argumentácia obsiahnutá v odvolaní nebola spôsobilá vyvrátiť skutkové zistenia, ku ktorým dospel súd prvej inštancie, s ktorými sa odvolací súd stotožnil.

33.6. Tvrdenie žalobcu o zmene splatnosti záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy o úvere argumentujúc dodatkami priloženými ku konkurznej prihláške a poukazujúc na dodatok č. 4, ktorým podľa žalobcu bola splatnosť odložená do 20. decembra 2001, ako aj skutočnosť, že ju žalovaný nerozporeval, odvolací súd považuje za nedôvodné. Z konania pred súdom prvej inštancie vyplýva, že žalovaný od začiatku konania popieral uplatnený nárok v celom rozsahu dôvodiac jeho nedostatočným preukázaním zo strany žalobcu, a súčasne vzniesol aj námietku premlčania. Teda dané tvrdenie žalobcu je v tomto smere nepravdivé, resp. zavádzajúce. Ohľadne spomenutých dodatkov č. 1 až 5, a to najmä dodatku č. 4, odvolací súd poukazuje na odôvodnenie súdu prvej inštancie, ktorý predmetné dodatky spomína na viacerých miestach svojho odôvodnenia (viď bod č. 73 a bod 76.), nakoľko žalobca nimi síce argumentoval, avšak ich nepredložil a tieto osobitne ani nežiadal vykonať. Odvolací súd sa s predmetným záverom súdu prvej inštancie stotožnil a dodáva, že uvedené bolo žalobcom len tvrdené, avšak nepreukázané. Pokiaľ žalobca niečo tvrdil, mal uvedené doložiť aj predložením relevantných dôkazov, čo však neurobil.

34. Odvolací súd uvádza, že rozhodujúcou skutočnosťou v konaní je, že žalobca ohľadne svojho uplatneného nároku pozostávajúceho zo zosplatennej časti poskytnutého úveru ku dňu 31.1.1999 v sume dlžnej istiny 30.010,62 eura (pôvodne 904.100,00 Sk), nesplatených úrokov vo výške 281.231,20 eura (pôvodne 8.472.371,03 Sk), nezaplatených poplatkov vo výške 41,28 (pôvodne 1.261,90 Sk), teda nároky z úverovej zmluvy, za splnenie ktorých žalovaný prevzal ručenie, neuniesol dôkazné bremeno, keďže nepredložil súdu také listinné dôkazy, ktoré by svojou dôkaznou silou boli schopné vyvrátiť námietky, či pochybnosti vyjadrené zo strany žalovaného, resp. ktoré by ani na strane súdu nevzbudzovali pochybnosti, zjavnú neurčitosť a nezrozumiteľnosť. Súd prvej inštancie správne konštatoval, ak mal za to, že žalobcom predložený tabuľkový prehľad a evidenčná pomôcka, už len z hľadiska ich súkromnoprávnej povahy, neboli schopné preukázať dôvodnosť žalobcovho uplatneného nároku. Tieto listiny neboli žiadnym spôsobom verifikované, nebolo zrejmé kto ich vypracoval, z akých podkladov vychádzal pri vyplňaní jednotlivých kolóniek, ktoré neobsahovali údaje, z ktorých by bolo možné jednoznačne vyvodiť kedy bol úver poskytnutý, za aké obdobie a z čoho je vypočítaná žalovaná istina a úroky. Odvolací súd zdôrazňuje, že v rámci podaného odvolania sám žalobca uznal dôkaznú núdzu ohľadne vyúčtovaných úrokov do 31. marca 1995 vo výške 83 733,30 eura (2 522 549,31 Sk) a v rozsahu zamietnutých poplatkov uplatnených vo výške 41,89 eura, v dôsledku čoho podaným odvolaním napadol zamietajúci výrok súdu prvej inštancie v rozsahu sumy 227 508,52 eura, pozostávajúcej z neuhradenej istiny 30 010,62 eura a neuhradených úrokov 197 497,90 eura. Odvolací súd nedospel k inému právnomu názoru ako súd prvej inštancie, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno.

35. K odvolacej námitke, že súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností v zmysle § 365 ods. 1 písm. e) CSP, keď zamietol návrh žalobcu na vykonanie dokazovania, a to znaleckým posudkom na preukázanie správnosti vyúčtovania žalovanej pohľadávky, vyžiadanim dokladov súdom od VÚB, a.s. o poskytnutí úveru, ktoré žalobca vzniesol až na pojednávaní dňa 16.02.2022, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie svoj postup odôvodnil v bodoch 39. až 43. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, s ktorými dôvodmi sa odvolací súd plne stotožnil. Súd prvej inštancie správne konštatoval jeho oneskorenosť návrhu na doplnenie dokazovania týmito dôkazmi. V súvislosti s tým odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 153 CSP upravujúce súdnu koncentráciu, ktorej podstatou je, že strana sporu je povinná uplatniť prostriedky procesného útoku a procesnej obrany včas, pričom nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania (§ 153 ods. 1 CSP). Z odôvodnenia súdu prvej inštancie jasne vyplýva, že žalobca na uskutočnenie návrhu na doplnenie dokazovania mal v priebehu súdneho konania veľa možností i dostatočný časový priestor, ktoré/-ý však nevyužil. Uvedené návrhy zrealizoval až na pojednávaní konanom dňa 16. februára 2022. Podľa § 153 ods. 2 CSP súd nemusí prihliadnuť na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Vzhľadom na dané ustanovenie nemožno súdu prvej inštancie vyčítať zamietnutie návrhu na vykonanie dokazovania znaleckým posudkom, nakoľko postupoval v súlade s právnou úpravou, pričom svoje zamietavé rozhodnutie aj dostatočným spôsobom odôvodnil. Tiež konštatoval nejednoznačnosť a neopodstatnenosť jeho návrhu na vykonanie dokazovania znaleckým posudkom, čo súd prvej inštancie tiež adekvátne odôvodnil. V tejto súvislosti je potrebné odvolacím súdom skonštatovať, že sám žalobca v odvolaní uviedol, že predmetnú námietku podáva len z dôvodu opatrnosti, pričom neuviedol žiadne významné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali jeho návrh na vykonanie ďalšieho dokazovania ním navrhnutým spôsobom, keďže od podania žaloby (4. februára 1999) nepredložil súdu žiadne relevantné účtovné, ani iné dôkazy, ktoré by mali byť predmetom odborného posudzovania znalcom, teda účel znaleckého dokazovania by nebol naplnený. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd predmetnú odvoláciu námietku žalobcu považuje za nedôvodnú.

36. Odvolací súd pripomína, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (Garcia Ruiz c. Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06).

37. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie, berúc do úvahy všetky okolnosti daného prípadu, dospel k záveru, že žalobca neuniesol svoje dôkazné bremeno ani v odvolaní napadnutej časti, keďže svoje tvrdenia nebol schopný doložiť relevantnými dôkazmi, z ktorých by bolo možné bez pochybností posúdiť dôvodnosť odvolaním namietaného nároku (istiny 30 010, 62 eura a neuhradených úrokov 197 497,90 eura), ale najmä jeho výšku. Odvolacie námietky vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné s poukazom na to, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový a právny stav, z ktorého vyvodil aj správny právny záver, pričom svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej v napadnutej časti podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

38. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 1 CSP, v nadväznosti na § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že ho priznal žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní plne úspešný voči žalobcovi, ktorý úspešný nebol. O výške náhrady trov konania rozhodne podľa § 262 ods.

2 CSP súd prvej inštalácie zákonom stanoveným postupom.

39. Rozsudok prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto rozhodnutiu je dovolanie prípustné (§ 420 CSP), ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštalácie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštalácii. Oprávneným subjektom na podanie dovolania je strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 v spojení s § 424 CSP).

Podľa § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia veci (§ 432 CSP).

Podľa § 429 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.